Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Straks efter Emanationen af Strandingsloven af 10de April 1895, der ifølge Lovens § 23 ikke gælder for Færøerne, blev Spørgsmaalet om dens Udvidelse til disse med fornøden Tillempning efter Øernes særlige Forhold taget under Overvejelse i Justitsministeriet, og et her udarbejdet Udkast har derefter været forelagt Lagtinget til Betænkning i dets Samlinger 1897 og 1898. Lagtinget har tiltraadt Udkastet, dog med Ønsket om nogle Ændringer, for hvilke der nedenfor vil blive gjort Rede, og som delvis ere tagne til Følge i det her foreliggende Forslag.

Dette er i alt væsentligt overensstemmende med den ovennævnte Lov af 10de April 1895, hvori der kun er foretaget Ændringer paa saadanne Punkter, hvor de for Færøerne ejendommelige Forhold maa erkendes at gøre afvigende Regler nødvendige eller dog naturlige. Med Hensyn til disse Afvigelser skal bemærkes følgende:

I.

Til § 1.

Der formenes ikke at være tilstrækkelig Anledning til at ansætte særlige Strandfogdev, hvorfor de herhen hørende Bestemmelser ere udeladte.

Til § 2.

Af denne § er udeladt, hvad der i Strandingsloven har til Forudsætning Tilværelsen af særlige Strandfogder eller af et egentligt Toldvæsen eller af Redningsstationer.

Lagtinget havde her foretaget en Ændring, hvorefter der i Strandingstilfælde ogsaa kunde sendes Melding til Skydsskafferen, hvem derefter en videre Melding til Sysselmanden skulde paahvile. En saadan Regel formenes imidlertid dels mindre heldig, for saa vidt den, der opdager en Stranding, herved undertiden uden Grund, og saaledes at en Forhaling deraf blev Følgen, vilde blive fritaget for direkte at skaffe Sysselmanden Underretning, dels for saa vidt overflødig, som det følger af sig selv, at Meldingen til Sysselmanden ikke nødvendig behøver at ske ved Opdageren personlig. Der vil derimod, naar Loven er udstedt, være Anledning til ved Instruks at indskærpe samtlige Skydsskaffere, at de i paakommende Tilfælde ville have at skaffe uopholdelig Befordring til Sysselmanden af Anmeldelser om Strandingstilfælde.

Medens Politimesteren ifølge Strandingslovens § 2 3die Stykke ubetingel er pligtig at give Møde ved Strandinger, har Lagtinget derhos ment, at der efter Øernes særlige Forhold var Grund til her at modificere denne Regel saaledes, at Landfogden kun da, personlig eller ved Fuldmægtig, skal begive sig til Strandingsstedet, hvis hans Tilstedeværelse ved Bjærgningen skønnes at være af Betydning og ikke forbundet med uforholdsmæssig Bekostning. Det er i saa Henseende anført, at Landfogden under de forhaandenværende Kommunikationsforhold kun sjælden, navnlig ved Vintertid, vil kunne komme til Stede ved en Stranding saa betids, at hans Nærværelse kan blive af Betydning, ligesom hans Rejse ogsaa hyppig vil kunne komme til at koste mere, end hvad hele Strandingsmassen kan udbringes til. Denne Betragtning har Ministeriet vel ikke kunnet frakende nogen Vægt, men da det paa den anden Side bør fastholdes som Hovedreglen, at Øernes Politimester i Strandingstilfælde skal være rette vedkommende, har man ment ikke at burde gaa videre i den af Lagtinget ønskede Retning end at give den heromhandlede Bestemmelse en Affattelse, hvorefter Landfogdens Tilstedekomst kun kan undlades, naar den skønnes at være uden al Betydning eller at være forbunden med uforholdsmæssig Bekostning.

I Overensstemmelse med den i § 10, 2det Stykke, foreslaaede Ordning, hvorefter Smaatvrag (af under 2 Kr. Værdi), ligesom det hidtil har været Brug paa Øerne, skal bortsælges af Sysselmanden paa hans aarlige Omrejser uden Jagttagelse af de om Salg af Vraggods iøvrigt i §§ 9 og 10 foreskrevne Regler, foreslaas den Sysselmanden paalagte Pligt til at gøre Indberetning om inddrevet Vraggods begrænset til Gods af højere Værdi end 2 Kr.

Til § 3.

Henvisningen til Reglerne i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 64 er ændret til at lyde paa den færøske Fattiglov af 10de April 1895.

Til § 4.

Da hele Befolkningen paa Færøerne er en Kystbefolkning, og denne derhos ikke er talrigere, end at der ikke skønnes at være Grund til at gøre noget særligt Udvalg indenfor den til Bjærgning, ere de i denne § indeholdte Bestemmelser om særlige Bjærgelav